

Tribuna lliure

Algunes reflexions més sobre el problema de la previsió i altres coses

per

H. PUIG I SAIS

Es tal la pertorbació que la creació de la "Previsión Médica Nacional" porta a la marxa tranquil·la i ja normal de la nostra Mutual solament comparable, si no la supera, a la produïda per la publicació dels Estatuts dels Col·legis, que crec que ens hauria de preocupar a tots. A mi, de moment, m'ha suggerit algunes reflexions, que vaig a consignar.

Seguint un ordre cronològic, vaig a referir-me primer a la creació del paper per a certificats.

Entenc que no és gens bonic, elegant, ni fins lícit, que els clients ens hagin de pagar la nostra previsió. Seria més noble i més just que si els clients paguen poc, si els metges no guanyem per a cobrir les nostres necessitats peremptòries, entre les quals entenc que hem de comptar-hi la de prevenir-nos contra els riscos de malaltia, invalidesa i mort, seria més just i noble, dic, que ens uníssim tots per a augmentar els nostres honoraris francament i noblement, demanant el que de justícia ens correspon, i que ens paguéssim nosaltres les nostres primes i quotes de previsió. En canvi, si ja cobrem el just, és il·lícit que els hi exigim aquest suplement, i vergonyós, molt més vergonyós encara, si ho exigim a tall de beneficència. I això per dos motius principals: en primer lloc, perquè la major part dels metges no estan en el cas de rebre almoines; i segonament, perquè l'almoïna hauria d'ésser sempre voluntària, a part de què, si es tractés de beneficència, hauríem de tenir la franquesa de dir-ho.

Es veritat que ja estem acostumats que se'ns exigeixin drets destinats a beneficència en altres

ocasions, com per exemple en allò que es refereix als espectacles, però deixant apart que trobo molt discutible si és just que així es faci, ja que el poder públic és el que directament hauria de subvenir a semblant necessitat, des d'allà on arribi la beneficència particular, les circumstàncies són molt diferents en ambdós casos, puix el fi és efectivament benèfic en aquell cas i en el nostre no, i l'exacció en aquell s'aplica sobre la satisfacció d'una necessitat fictícia, de la qual se'n pot prescindir, i en el nostre cas s'aplica sobre la satisfacció d'una necessitat real imprescindible.

Tot plegat això als metges ens ha d'averkonyir. A mi particularment puc dir, que ja se'm posen les galtes roges pensant en el dia que algun client em preguntí què se'n fan dels diners que paga dels certificats.

Resultament, entenc, que si volem previsió, ens l'hem de pagar nosaltres. Altra cosa és revoltant, és miserios, és... una altra cosa que no m'atreveixo a dir. Que ho reflexionin els companys que no ho hagin fet, i que diguin tots plegats si tinc raó o no. Què diríem nosaltres, si totes les altres classes de la societat fessin el que volem fer, o ja fem nosaltres? Doncs, "El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú." A cadascú el seu! El dia que el poble se n'enteri, que se n'enterarà, ens captarem l'antipatia de tothom, i amb raó. En canvi el Sindicat s'ha fet simpàtic, perquè predica i ha practicat sempre la justícia equitativa i això té més valor encara, si es té en compte el recel amb què va ésser rebuda la seva fundació, donades les circumstàncies d'aquell moment.